

IEPAZĪSTAM SAVĒJOS

“Katra jauna ideja ir kā izaicinājums”

Saruna ar Pārlielupes bibliotēkas vadītāju **Aigu Volkovu**

Esi strādājusi dažādās jomās, kaut Tev ir bibliotekārā izglītība, tāpēc tradicionālais jautājums – kā tu nokļuvi bibliotēkā?

Man ir augstākā izglītība bibliotēku specialitātē. 2002. gadā es it kā starp citu absolvēju Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultātes Bibliotēku zinātnes un Informācijas nodaļu un ieguvu bakalaura grādu. Jau studējot trešajā kursā izgāju praksi Jelgavas pilsētas bibliotēkā (toreiz Jelgavas Zinātniskā bibliotēka) un paralēli mācībām sāku strādāt uz pusslodzi Komplektēšanas un apstrādes nodaļā, un mana pirmā nopietnā darba pieredze saistās ar atbalstošu vadību un atsaucīgām, pretimnākošām kolēģēm. Pēc tam jau pārgāju strādāt uz nedaudz lielāku slodzi. Tomēr tajā laikā man jūra bija līdz ceļiem un dzīve piedāvāja lielākas iespējas ārpus bibliotēkas sienām, tāpēc nebaidoties no grūtībām un nezināmā, metos iekšā dažādos dzīves un darba izaicinājumos.

Pēc trīs gadu nostrādāšanas par starptautisko autobusu pasažieru pārvadājumu pavadoni, sapratu, ka vēlos turpināt mācīties, un 2007. gadā ieguvu maģistra grādu uzņēmējdarbības vadībā. Toreiz vēl neapjautu, ka nekas nenotiek tāpat vien, un ka dzīve ir kā spirāle. Pagāja vien nieka 16 gadi, izbaudīta dzīve, iegūta pieredze. Un gluži kā pasakā par Sprīdīti, dzīves gulbītis mani atveda atpakaļ uz laimīgo zemi bibliotēku!

Kas tev visvairāk patīk tavā darbā?

Man ļoti patīk rast un īstenot idejas! Un vēl joprojām patīk izaicinājumi, patīk tā sajūta, kad īsti nezini, vai man būs pa spēkam, vai spēšu domās izauklēto ideju novest līdz realitātei un labam rezultātam! Šaubas man palīdz kļūdēt mani kolēģi, kuri pieņem un palīdz realizēt mazos “projektņus”.

Kas ir līdz šim Tavs lielākais izaicinājums profesionālajā darbībā?

Katra jauna ideja ir kā izaicinājums, dažreiz lielāks, citkārt mazāks. Domājot atbildi uz šo jautājumu, tomēr nāk prātā neprātīgā doma par bērnu un jauniešu teātra pulciņu “Teatrēni”, ko noorganizēju Pārlielupes bibliotēkā. Otrs izaicinājums, ar kuru es vēl neesmu tikusi galā un kas man nāk prātā, ir lasīšanas veicināšana bērnos un jauniešos. Manuprāt, tas ir diezgan grūts un izaicinājums, kas mūsdienu konkurences apstākļos prasa ilgtermiņa ieguldījumu un dažādu ideju meklēšanu, lai ar aizvien interesantākām metodēm piesaistītu un iesaistītu bērnus grāmatu pasaulē, veicinātu lasītpraksi.

“Teatrēni” ir Aigas izlolota un īstenota ideja – teātra pulciņš Pārlielupes bibliotēkā.

Zināšanas, prasmes, rakstura īpašības, kuras tev visvairāk noder tavā darbā?

Domāju, ka abas augstākās izglītības un iepriekš iegūtā dažādā gan dzīves, gan darba pieredze man ļauj labāk veikt man uzticētos pienākumus. Es nebaidos no grūtībām. Bērnībā netiku lutināta. Daudz domāju par to, kā manai mammai izdevās manī ieaudzināt apziņu, ka viss dzīvē jāsasniedz pašas spēkiem un tikai tam ir vērtība! Esmu diezgan straujas dabas, un tāpēc laikam es pat nepaspēju nobīties no tā, ko esmu apņēmusies izdarīt. Un ja reiz esmu kaut ko uzsākusi, tas jānoved līdz galam. Dažreiz man izdodas kādam vispirms ko apsolīt un pēc tam tikai domāt, kā solījumu izpildīt. Bet tā es pārvaru sevi, jo dažkārt, ilgi domājot un pasverot, varbūt būtu atteikusies no labām idejām.

Tu esi viena no pirmajām Zemgales Zeltēnēm, ko tev devusi šī pieredze?

Pateicoties šai intervijai, es pāršķīstīju savus fotoalbumus un atmiņās izstaigāju savas jaunības takas. Jā, viena no šīm takām ir piedalīšanās konkursā Zemgales Zeltene 1999. gadā. Šī pieredze sāka modināt manī pašapziņu. Tas bija laiks, kad sāku sevī pārvarēt kautrīgumu, tā bija pirmā uzstāšanās uz skatuves, pirmās pašrealizācijas izpausmes un pirmie mēģinājumi pārvarēt grūtības. Baiļu sajūta, uzstājoties uz lielās kultūras nama skatuves un runājot mikrofonā lielas publikas priekšā bija vienreizēja pieredze, ko atcerēšos visu mūžu. Piedaloties konkursā, jau toreiz sapratu, ka nav nepārvaramu šķēršļu, var būt tikai nepietiekošas dūšas uzņemties neiedomājamo.

Konkursa "Zemgales Zeltene" 1999. gada afiša

Grāmata, kuru tu iesaki izlasīt citiem?

Man šķiet, mēs lasām vai vismaz meklējam lasīšanai to, kas katrā dzīves posmā ir svarīgs pašam. Līdz ar to ne visiem būs svarīgs un noderīgs tas, ko es ieteiktu. Mani aizrauj psiholoģiska rakstura grāmatas. Pašlaik lasu Antonija Volfa grāmatu "Es klausītu savus vecākus, ja vien viņi aizvērtos". Labs palīgs vecākiem, kuri audzina bērnus. Šiem vecākiem arī es gribētu ieteikt izlasīt šo grāmatu, kurā noteikti atradīsiet atbildes uz daudziem jautājumiem, kas skar pusaudzus un viņu uzvedību un kā pareizāk kopā izdzīvot šo grūto dzīves posmu.

Tavas dzīves svarīgākās vērtības?

Tās visdrīzāk ir vairāku lietu un īpašību kopums – godīgums pret sevi un citiem, pozitīva attieksme pret dzīvi un pienākumiem, ģimene, tās atbalsts, vienotība un saskaņa, pašizaugsme un visam pāri labestība.

Cilvēks, kurš atstājis uz tevi paliekošu iespaidu?

Mana mamma un manas bērnības draudzenes vecāki.

Kas tevi iedvesmo, kas palīdz dzīvot?

Liela loma, protams, ir manai ģimenei, maniem bērniem, tomēr pamatā tie ir manis pašas iekšējie resursi, rakstura iezīmes – augstā atbildības izjūta un apzinīgums. Darbā ļoti svarīgs man ir kolēģu novērtējums, atzinība un atbalsts, līdzcilvēku atsaucība. Tāpat mani iedvesmo paveikto darbu atgriezeniskā saite un cilvēku labvēlība. Cītu kolēģu paveiktais arī mani mudina neapstāties pie sasniegtā un kalpo kā iedvesmas avots.

Tavs veselīgākais paradums?

Izvairīšanās no veselībai kaitīgiem ieradumiem un pēc iespējas uzturēties svaigā gaisā, būt kustībā. Šad tad mēdzu nūjot un braukt ar velosipēdu.

Brīvais mikrofons – iespēja pateikt jebko, pievērst uzmanību kādai aktualitātei, pateikt kādam paldies, kaut ko novēlēt.

Manuprāt, ļoti svarīgi ir dzīvot saskaņā ar sevi un galvenais nepazaudēt sevi, uzņemoties daudzās lomas, ko pildām ikdienā. Novēlu ikvienam no mums nepagurt ikdienas skrējienā, pēc iespējas saglabāt iekšējo līdzsvaru un novērtēt ikkatru dienu, kas mums dota!

Ar Aigu sarunājās Komplektēšanas un apstrādes nodaļas bibliotekāre Anita Vecele